

Η οξιά και το κορίτσι

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

(συνέχεια)

Τα σύννεφα όλο και πλησίαζαν. Πάνω στο δέντρο μας είχαν μείνει λίγα φύλλα ακόμα. Αστραπές άρχισαν να ακούγονται, αστραπές που η ηχώ του βουνού τις έκανε να ακούγονται ακόμα πιο τρομακτικές. Άνεμος δυνατός στριφογύριζε τα πορτοκαλί φύλλα στο έδαφος. Η οξιά ένιωσε πιο μόνη και αδύναμη από ποτέ. Ο ουρανός μαύρισε. Άρχισε να βρέχει.

του φθινοπώρου ξεκινούσε. Τώρα δεν ακουγόταν τίποτα πια, πέρα από τη βροχή. Η γη ρουφούσε διψασμένη το νερό. Οι στάλες της βροχής κυλούσαν γρήγορα πάνω στο κορμό του δέντρου κι έμοιαζαν με δάκρυα.

Κάποτε η βροχή σταμάτησε. Όμως τα κλαδιά της οξιάς ήταν πια γυμνά. Και σε όλο μια βαθιά σιωπή. Ωσπου...

Μια μέρα το δέντρο μας άκουσε βήματα να το πλησιάζουν.

Ποιος θα μπορούσε να είναι μέσα στο δάσος με τέτοιο καιρό; Και να, που μέσα από τους θάμνους ξεπρόβαλε χαμογελώντας ένα κοριτσάκι. Σφύριζε χαρούμενο κι έτρεχε γύρω από τα δέντρα και κυλιόταν ανάμεσα στα πεσμένα φύλλα μες στο κέφι. Μετά από λίγο κατέφθασαν και δύο δίδυμα αγοράκια, ακόμα πιο μικρά σε ηλικία. Ακολουθώντας το παράδειγμα του κοριτσιού, που απ' ό,τι φαινόταν ήταν η μεγάλη τους αδελφή, άρχισαν κι αυτά να κυλιούνται ανάμεσα στα φύλλα. Η οξιά είχε μείνει έκπληκτη.

– Παιδιά, ελάτε. Το φαγητό είναι έτοιμο, ακούστηκε από μακριά μια αντρική φωνή.

Τα δίδυμα αμέσως έφυγαν. Το κορίτσι για λίγο κοντοστάθηκε, κοίταξε την οξιά και χάιδεψε τον κορμό της. «Θα ξανάρθω», ψιθύρισε και χάθηκε μέσα στο δάσος.

Το δέντρο μας συγκινήθηκε. Αυτό το κοριτσάκι της μίλησε. Δεν ένιωθε πια σαν μια άσχημη οξιά με γυμνά κλαδιά. Ούτε ένιωθε πια τόσο μόνη. Ήλπιζε μόνο το κορίτσι να ξαν

– Λατρεύω τα φθινοπωρινά φύλλα, την ξύπνησε το

άλλο πρωί το κορίτσι που μιλούσε στα αδέρφια της. Κοιτάξτε τι ωραία χρώματα, τους ξαναείπε, αλλά εκείνα ήταν απασχολημένα να μαζεύουν τα κιτρινισμένα φύλλα, για να φτιάξουν ένα “φρούριο”.

Άκουσε «Τα φύλλα του φθινοπώρου» («Autumn leaves”) του Paul Mauriat

%fyllamauriat%

Αυτή τη φορά τα τρία παιδιά δεν ήταν μόνα τους, είχαν έρθει παρέα με τον πατέρα τους, ο οποίος παρατηρούσε με μεγάλο ενδιαφέρον το ψηλό δέντρο. Η οξιά μας φοβήθηκε μην της κόψει τα κλαδιά. Είχε ακούσει ότι οι άνθρωποι κόβουν ξύλα από τα δέντρα και τα πετάνε μέσα στη φωτιά, σε ένα μέρος που λέγεται τζάκι.

– Εδώ νομίζω θα βάλω μια κούνια, είπε τελικά ο μπαμπάς των παιδιών.

Αυτά ενθουσιάστηκαν.

– Να φτιάξουμε και ένα δεντρόσπιτο, ε μπαμπά; ρώτησε ένα από τα αγόρια.

– Όλα θα γίνουν με τον καιρό, απάντησε χαμογελώντας ο άντρας.

Έτσι τα γυμνά κλαδιά της οξιάς

ομόρφυναν τη ζωή των παιδιών. Με τα παιχνίδια τους, κούνια, κρυφτό, κυνηγητό, και τις φωνές τους το δάσος σαν να γέμισε πάλι ζωή. Όμως η μεγάλη συμπάθεια του δέντρου ήταν το κορίτσι, η Μαρίνα. Σχεδόν κάθε μέρα ερχόταν και της διηγούνταν ιστορίες από τα άλλα μέρη που είχε επισκεφτεί ή καθόταν στα ριζά του δέντρου και διάβαζε ένα βιβλίο ή έγραφε το ημερολόγιό της και άλλες φορές πάλι απλά καθόταν στην κούνια και αφουγκραζόταν τους ήχους του δάσους. Και το δέντρο μας πολύ την αγαπούσε. Την προστάτευε με τα κλαδιά της από τη βροχή, κουνούσε πρόθυμα τα κλαδιά της, για να κουνήσει την κούνια και όταν έφτασε σιγά-σιγά η άνοιξη της πρόσφερε τη μυρωδιά από τα άνθη της.

Κι έτσι περνούσε ο καιρός. Τα καλοκαίρια η Μαρίνα και τα δίδυμα έφευγαν από το βουνό και πήγαιναν να μείνουν στη γιαγιά τους, που έμενε κοντά στη θάλασσα. Κάθε Σεπτέμβριο ο μπαμπάς της, όπως είχε πει η κοπέλα στο δέντρο μας, ήταν ο δασοφύλακας της περιοχής και αυτός ήταν ο λόγος που μετακόμισαν εξ αρχής σε εκείνο το βουνό. Όλα τα μυστικά της τα εμπιστευόταν η Μαρίνα στο δέντρο μας. Όταν ήταν στεναχωρημένη ή ενθουσιασμένη με κάτι έτρεχε στο ξέφωτο που ήταν η οξιά, για να το μοιραστεί με αυτήν και όλα τα πλάσματα του δάσους. Το ξέφωτο αυτό ήταν η παρηγοριά της και η χαρά της ή όπως της άρεσε να το αποκαλεί «ο μυστικός της κήπος».

Άκουσε το «Τραγούδι του μυστικού κήπου» ("Song from a secret garden") των Secret Garden

μόνη της. Τα καλοκαίρια χαιρόταν την ολάνθιστη φύση, τον ήλιο και τα πλάσματα του δάσους και τον χειμώνα είχε συντροφιά τη Μαρίνα και τ' αδέρφια της. Όσο για τη Μαρίνα, αυτή ποτέ δεν σταμάτησε να επισκέπτεται το αγαπημένο της δέντρο. Ακόμα και όταν μεγάλωσε και έκανε κι αυτή παιδιά τα πήγαινε να παίξουν, να κάνουν κούνια ή να κρυφτούν στο δεντρόσπιτο, που είχε φτιάξει ο παππούς τους, σε εκείνο το ξέφωτο, σ' εκείνον τον μυστικό κήπο. Και η οξιά δεν νοιάστηκε ποτέ ξανά για τα γυμνά της κλαδιά ή για το αν φαίνεται όμορφη. Της έφτανε που περιτριγυριζόταν από ομορφιά, χαρά και χαμόγελα...

Αλέξανδρος Σαββόπουλος

